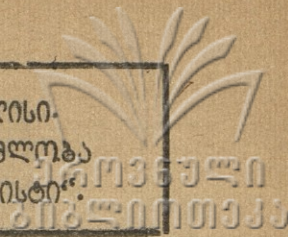

№ 4. 1948 წ.
გაერთიანებული XXV.
ფანი 2 მან.

ნიანბი

თბილისი.
გაერთიანებული
„კომუნისტი“

ნახ. მის. ვაღბოლსკისა

დიდი ხალხის ძლევამოსილ არმიას,
მტრის დამორჩუნველს—გამარჯვებულ ალმახანს,
დაბადების ოცდაათი წლისთავზე
სალამი და ვაჟა—ხალხით სავსე!

9/11 8
5
46

საქართველოს—აღმდგარს, აღორძინებულს,
დიდ ბელადის სიბრძნით გზავაბრწყინებულს,
საზეიმოდ რომ უბურია ალამი—
დღეგრძელობა, დიდება და სალამი.

საბჭოთა ქვეყნის დაპყრობა
პირველად სცადა ვილჰელმმა,
ძალა საბჭოთა არმიის
პირველად მანვე იგემა.

გმირმა საბჭოთა არმიამ
მტერს აწყველინა გაჩენა,
კოლჩაკს, ვრანგელს და დენიკის
ძირშივე მოსჭრა მარჯვენა,
ზოგი მიწიდან აღგავა,
ზოგსაც ზღვის ფსკერი აჩვენა.

რაც ინტერვენტებს გადახდათ,
მშვიდად შინ ჯდომა ერჩიათ,
ამოდ სცადეს რუსეთი
ინდოინეთად ექციათ,
საბჭოთა ჯარმა ჩაშალა
ჩერჩილის ინტერვენცია.

იპოპიის გენერლებს
ესიზმრებოდათ ციხიბირი,
საბჭოთა ლაშქრის პანდურს,
მათაც იგემეს ზშირ-ზშირი,
ხალხნგოლოთან და ხახანთან
ამოიმტვრირეს ცხვირბირი.

საქართველოს ზეიმზე

სალუტებმა გადმოფინეს
ციხარტყელის ფერები,
აშრილდა დროშების ტყე,
დაიძრეს სიმღერები.
დღეს ზეიმობს საქართველო
თავის დავაუკაცებას,
შეუერთე ამ სიხარულს
გული და აღტაცება.

შავ მონობის მძიმე ტვირთი,
ბევრჯერ ეჭლო არტახად,
მისი ტურფა ბაღჩაბაღა
ბევრმა გააპარტახა,
მტერი განა ერთი იყო,
განა ერთხელ დაშუბეს?
მაგრამ მაინც ვერ გატყეს
და ვერაფრით დაღუბეს.
გმირობის გზას არ გადასცდა
გულმტკიცე და ზვიადი,
თებერვალში დაიყენა
ოქტომბრის განთიადი.
დიდ ლენინის დიდი დროშა,
დროშა დიდი სტალინის —
წინ მზის შუქად წაიმძღვარა
ბრძოლით გამოტანილი.
ამ დროსიქვემ ვაჟაკურად
ახალ ბედის მჭედდეთი,
აყვავდა და გახალკლდევდა,
როგორც ტინის კედელი.

გადახედე გაშლილ ბაღებს,
მოშრილ ხეხილებს,
ხავს ბედლებს, ოქროს ყანებს,
ვერძებს — რქადაგრებილებს,
ახლად ნაქარგ ჩუქურთმებსა,
თაღებს, სვეტებს — გოლიათს,
ქარხნის მიღებს — გიშრის კვალით
ცა რომ გაუბოლიათ,
ელექტრო-მზეს, ვრცელ პროსპექტებს,
ყამირში — ზოლს არხისა,
და ალღო შრომით შექმნილ
ულევ დოვლიათ ხალხისას.
გახედე, რომ სიხარული
გულში შუქად ჩაიქრას
და საერთო, საზეიმო
სიმღერის ხმა დაიძრას.
— დიდება მას, საქართველოვ,
ვინც შენ ამ გზით ვატარა,
დიდება მას, ვინც შენი ცა
ახლად გამოაღარა!

საქანგ ბოგვერადის „კონცერტი“

(მოგონებიდან „ფრონტზე გატარებული დღეები“)

ეს მოხდა ქერჩის ნახევარკუნძულზე.
მიიორ კაცადის ბატალიონს საცეცხლე ზღუდე გერმანელებისაგან დაშორებით 80 მეტრზე ეკავა. ზოგიერთი ოცეული 50 მეტრზეც კი იმყოფებოდა. ეს იყო აჯიმ-უშკაის ჩრდილოეთით მდებარე გორაკებზე.

სერჟანტ ბოგვერადის ათეულში არაჩვეულებრივი ზეიმით აღნიშნეს 1944 წლის 23 თებერვალი.

მებრძოლები მთელი კვირა გამოუსვლელად ტრანშეებში იხსნდნენ. ისინი თოვლისა და ტალახისაგან ძლიერ იყვნენ შეწუხებულნი, მაგრამ მედგრად იღვწნენ თავიანთ თავდაცვის ზღუდეზე. სერჟანტი ბოგვერადი სიტყვათსწრებით იყო, ამასთან სწრაფი და მოხერხებულნი. მან ჩამოაშარა მებრძოლებს და უთხრა:

— ხომ იცით, ბიჭებო, დღეს წითელი არმიის ოცდაექვსი წლისთავია. ეს დღე რაიმე საბრძოლო წარმატებით უნდა აღვნიშნოთ. რა თქმა უნდა, მეთაურები შეტევებზე გადასვლის ნებას არ მოგვცემენ, არც გერმანელები მოიწადინებენ მაინცდამაინც გვეწვიონ. მაშ რაღაც უნდა მოვიფიქროთ, ქართული წესი და ადათი მოითხოვს დღესასწაული აღვნიშნოთ რითიმე...

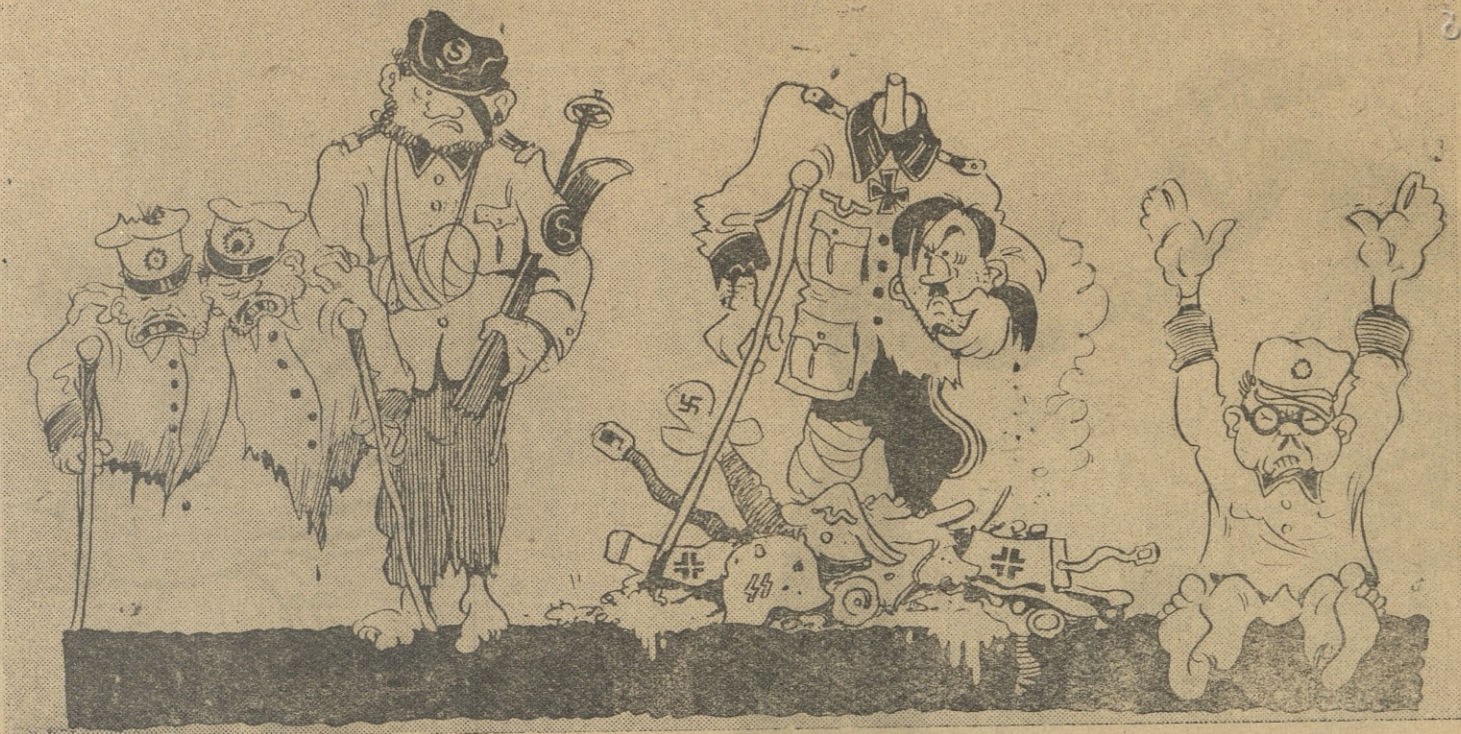
და მან ასეთი წინადადება წამოაყენა:
— მე წაფორთხდები გერმანეთა ტრანშეებისაკენ 30 მეტრამდე. ჯიბეში მაქვს რუმინული სალამური. ხომ იცით, რა კარგად ვუკრავ მასზე „სულიკოს“ და „ციცინათელას“. მაგრამ ჩავჯდები ორმოში, იქიდან დაიწყებ ჩემს „კონცერტს“. გერმანელები დაინტერესდებიან, წამოიწყებენ ჩემსკენ წამოსვლას. დააცადეთ. როგორც კი მოძიახლოვდებიან, დაუშინეთ ცეცხლი და მგონი სანახაობა კარგი გამოვიდეს.

ყველას მოეწონა სერჟანტ ბოგვერადის აზრი.
ნაშუადღევს 12 საათზე ბოგვერადემ დაიწყო თავისი „კონცერტი“.
ჰიტლერელებმა ყურები სცქვიტეს, სათითაოდ იწყეს ამოსვლა ბლინდაეებიდან და ბოგვერადისაკენ ფორთხვით წასვლა. ჩასაფრებული მეომრები დაძაბულად ადევნებდნენ თვალყურს ფრიცების მოძრაობას. როგორც კი მიუახლოვდნენ ისინი ბოგვერადს, მისი ათეულის ბიჭებმა გამანადგურებელი ცეცხლი დაუშინეს დაუპატიებელ ჰიტლერელებს. ამბავი დამთავრდა ხუთი ფაშისტის მოკვლით და ორის დაჭრით.

მართალია ამ უცაბედი სროლით მთელს ბატალიონში განგავი ატყდა, ორივე მხრიდან ნალმსატყორცნებმა იწყეს გრილი, მაგრამ როდესაც შემდეგ ყველაფერი გამოარკვეეს, დაუმტკიცებელი პროგრამით „კონცერტის“ მოწყობის ორგანიზატორი სერჟანტი ბოგვერადი მთავრობის ჯილდოზე წარადგინეს.

დივიზიის მეთაურმა ერთი კვირის შემდეგ „კონცერტმეისტერ“ ბოგვერადს მედალი „მამაცობისათვის“ ჩამოჰკიდა მკერდზე.

ეს მოხდა ანაპის 414-ე მსროლელ დივიზიაში.

უბკუო თერი ფინები
იქცნენ შიტლერის ფინებად,
ხელი დაუწვავთ საბჭოთა
მიწა-წყლის წაპოტინებამ,
რაც სხვის დუდუკზე იმღერეს,
დასჭირდათ გამოტირება.

ჩვენმა ულაშქარმა ანანა,
რაც შიტლერს უთავხედა,
რაც შიტლერს მოხვდა, იმასთან
სხვა ყველა ზღვაში წვეთია,
რეკორდი შიტლერს ეკუთვნის,
იმდენი ვის მოხვედრია?

იაპონელთაც დაადგათ
შავი დღე, გაწამაწია,
მკერდშელეწილმა, ნაცემმა
ხელები მაღლა ასწია,—
დიდი საბჭოთა არმია
მტრის მიმართ მუჯამ მკაცრია.

ვინ მოხვდის მისი სიმტკიცე
კიდევ რამდენმა იწვნია,
მათ ვეუბნებით, ვინც ხელებს
ჩვენსკეა საომრად იწვლიან:
— გაკვეთილს ნუ დაივიწყებთ,
თავს მოუფრთხილდით, ბაძია!

ვერაგობა და სიყვარული

(მამიჩის ნაამბობი)

ორმოცდახუთი წლის აპრილში ჩვენმა ნა-
წილმა უნგრეთის ერთ-ერთი პატარა ქალაქი
დაიკავა. მოსახლეობა წასული დაგვიხვდა.
მებრძოლებმა ბევრი ადგილი განაღმეს და
როცა ერთ სახლს მიაღწენ, მასპინძელმა
უცნაური სტუმართმოყვარეობა გამოიჩინა.
ჩაკეტილ ოთახში რაღაცის ძებნა დაიწყო და
დაფეთებული დარბოდა აქეთ-იქით. კარების
კაკუნს ყურადღებას არ აქცევდა. ბოლოს
კარადასთან შეჩერდა, იქიდან რაღაცა გამო-
იღო, შეშინებული გაჩერდა ერთ ადგილას
და კანკალი დაიწყო. მებრძოლებმა შეამჩნიეს,
რომ მასპინძელმა, ოციოდე წლის ქალიშვილმა,
გებელსის პროპაგანდით აღრევე მოწამლულმა,
თვითმკვლელობის მიზნით თავის მოწამვლა
განიზრახა და კარები შეამტერიეს.

ოთახში ეყარა რამდენიმე ფურცელი, რო-
მელთა საშუალებით გებელსის ფერმის იხეები
მოსახლეობას აუწყებდნენ, რომ საბჭოთა არ-
მიელები ცოცხლად ააგებდნენ ხიშტებზე უნ-
გრელებს და ნაკვერცხლებზე დასწვავდნენ.

როგორც შემდეგში გამოირკვა, ეს ქალი-
შვილი ადგილობრივი აფთიაქის მუშაკი იყო.
მას სახელად ლუიზას ეძახდნენ. ჩვენი მებრძო-
ლების ოთახში შესვლისთანავე იგი იატაკზე
განერთხო და საშინელი გმინვა აღმოხდა.
კარგახანს დაყურებდით შეშინებულ მასპინ-
ძელს და როცა რამდენადმე დამშვიდდა, ფე-
ხზე გაჭირვებით წამოდგა, აკანკალებული
წამლების კარადასთან ლასლასით მიბარბაც-
და. რაკი წინ გადავეცობე, თვითმკვლელობის

პრაქტიკულ ცდას თავი მიანება და თეორიუ-
ლზე გადავიდა:

— რუს, შემობრალე, ნუ მომკლავ... მე
თითონ მოვიკლავ თავს... ნება მომეცი თოკი
მოვძებნო და თავი ჩამოვიხრჩო!..

ჩემდაუნებურად გამეღიმა.
— შემობრალე, რუს, მე არაფერი დამი-
შაგებია, ფაშისტი არა ვარ!—კვლავ ამოიკენე-
სა მან და ცრემლდღობას უმატა.

რაკი ხმა არ გავეცი, ახალი წინადადება
შემოიტანა:

— რა დაგიშავე, რუს, რატომ მაწამებ,
საწამლავე მომეცი, შემობრალე!

— საწამლავე გნებავთ?—შევეკითხე დიდი-
ხნის ღუმილის შემდეგ.

— დიან,—მომიგო მან,—ხიშტზე აგებას,
ასე სიკვდილი მირჩვენია!

— ბატონი ბრძანდებით!—ვუთხარი მე, ჩა-
ნთიდან ძეხვი, თეთრი პური და ღორის ქო-
ნის ნაჭერი ამოვიღე, ახირებულ გოგონას
შევეთავაზე და მიემართე,—სუფთა საწამლავის
დაღვევა გაგიჭირდება, აი, ეს ჭამე!

გოგონამ, ალბათ სიმშლის გამო, ხარბათ
შთანთქა სურსათის განსაზღვრული რაოდენო-
ბა და სიკვდილს ელოდა.

— რუს, რატომ არ ვკვდები?—შემეკითხა
იგი თხუთმეტი წუთის შემდეგ.

— იმიტომ, რომ შენ სულები გოგონა
ხარ!

— მაშ იმ საჭმელში საწამლავი არ იყო?
მე ისე სიკვდილი შერჩია!

— ჩვენ მხოლოდ ისეთ მტერს ვკლავთ, რო-
მელიც სიკვდილით გვემუქრება. შენ კი არა-
ფერს გერჩით!—მიუხე მე, მაგიდაზე შოკო-
ლადის რამდენიმე ნაჭერი დაფუწყე და წამო-
ვედი.

— ჩვენი ნაწილი რამდენიმე დღით დარჩა ამ
ქალაქში. ლუიზა ყოველდღე მოდიოდა ჰოს-
პიტალში, თან პატარა ქვაბი მოჰქონდა და
საჭმელს გვთხოვდა. გულუხვი სტუმრები მას-
პინძელს ვპატივებდით და ლუიზა ყოველთვის
ერთსა და იმავეს გაიძახოდა:

— დოქტორ, როგორი მადლობელი
ვარ თქვენი. თქვენ ხომ სიკვდილს გადაამარ-
ჩინეთ!

მეც მუდამ მართალს ვეუბნებოდი:
— ამ შემთხვევაში მე მხოლოდ სარდლო-
ბის ბრძანებას ვასრულებდი!

როცა ქალაქს ვტოვებდით და წინ წაწე-
ვის მიზნით ადგილი უნდა გამოგვეცვალა,
ლუიზას სურსათის მარაგი შევთავაზეთ. გა-
მოთხოვებისას ხუმრობით ვკითხე:

— რას იზამ, ლუიზა, თავს კიდევ მოი-
კლავ?

— უსათუოდ, დოქტორ, თავს მაინც მო-
ვიკლავ!

მის სიტყვებში იმდენი სერიოზულობა
გამოსჭვივოდა, რომ დაეკვებამ მაკითხვინა:

— რატომ?

— იმიტომ, რომ მე თქვენ შემეყვარდით!

გ. ივანიშვილი

(ნ. ნაკაშიძის აუზის გამო)
მეგობრული შარვი მიხილთ ბიპარდისა

— მადი ნიწოვან, კედლან უოვლ ბოფლდემი იუბილემა გეკნება.
— ეი, ჩემო ლია, შენ გინ მოყვებე იუბილეტში!

მანკალაქალი

1.
ზნორა დავიდიარ ზოლოდერი ბაღში, ბილა-ბილა ჩამოვიდა ბოვდ შილი ბალს. თბილისის შიგ უღვდელს აფრისის, ავსტრალიის, ციმბირის ცხოველებს გაფრებდა. ზო და ერთხელ ზოლოდერი ბაღში შევიდა ჩიტების გაწაფობებაში რომ გაეგრძეო, მაგნიბი ხმა მოჰგება:

- ფრინველებს ათავიობრებ?
- შეიხედ და ჩემი ნაწიში, ამაჰაეი ანთიოხი შილიში.
- ცასო, აქ რა გინდა?— გამოვიტრება მე.
- ახლა ზოლოდერი ხაბთ გეშობა, — ამხსნა ანთიოხმა. — იცი, რა საინტერესოა უფოლა ცხოველებისა და ფრინველების ცხოვრება? რამდენი უჩინი წყვილები მათი ცხოვრების შესაქმნელია. მაგნიბი შიგაი ისრა, რომ არაფიარი ინტრიგის შაი შორის აფილი არა აქვს. მე კი ინტრიგის შედეგად ამ ხაბთ რომ ვუშობა.
- გამხსენდა, რომ ანთიოხი ზნორაე ივლიდა საშაბურის და კათობ:
- ისევ ინტრიგის მსხვერპლი გახდი?
- ნე გეთობა? აქაც შიწობენ ინტრიგის, მაგრამ მე ვაჩვენებ მათი, — დაეშტრა ვილა-ცას ანთიოხი. — ვერ კარგად შევისწავლა ჩიტების ამბები იცი, რა და რაჩარი ჩიტები უფილა ჩვენში? რას ვიფიქრებდი? ვეფლა ჩიტულ ღამისი ყოფილა თერამ წარჩბა, რომელსაც ჩვენში ჩიტბანასაც ეძახიან. ტანად ბელურხე პატარაა. ძალიან სასარგებლო ფრინველია, მაგნი მატლებით იკვებება.
- იცი რომელია აქ წარჩბა? — ვკითხე ანთიოხს.
- ვერ ვეფლა გატნობა ვერ მოყაწარი პრაკტიკულად, — მიასსება ანთიოხმა და იქვე მხამელა დარაჟს დატუბა: — შიდი აქი თუ მის ხარ, რომელია წარჩბა?
- ფან რომ გბრუნებულეი, ანთიოხის ბაღის კარებამდე გამოიხაიდა და ერთხელ კიდევ ჩაჩერებულა:
- თუ ხელი არ შემიწაღეს, აქ ძალიან საინტერესო სახეშაბა...

2.
სურათების გამოშენის ვადაფიქრებდი.

- სურათებს ათავიობრებ? — მოჰყმა ნაწიში ხმა.
- შეიხედ და ჩემი ანთიოხი შილიში.
- შენ მოხედვი? კარია, დავადაფიქრეთ გრათა, — ვუტრთი ანთიოხს.
- შიფიდი ეი არა რა ხანია ებ ვარ, — მიასსება ანთიოხმა, — სულ ზეგინდა ვიცი მათი ნაწილის. მე ახლა მხატვრების ხაბთ გეშობა.
- ვერ გვიგინ, — გამოვიტრება მე, — შენ რა იცა მხატვრობისა?
- არ ვიცი, — ვიფიქრებდი. კაცმა თუ შიინდობა — რას არ შესიწავლის, — გაიკლია ანთიოხმა. — ძალიან საინტერესო კი უფილა ამათი მუშაობა. წინათ ვფიქრობდი, მიედილია ხაზლი მხატვრები შეთეი. ახლა კი, როცა დავაკვრები, გემდაც, ძალიან საინტერესო ხაბთი მუშობენ. იცი, მხატვრის თვალს სულ სხვაგვარია, ვინმე შენი და ჩემი, რამდენი უჩინი წყვი-

ნახ. მიხილთ ბიპარდისა

თავისუფლების ძეგლს კიხერზე მოხაზა თოქი და შიხი წვერი — ანკარას და ათენს გამოსლო, — მანხაგრეც უაზიხთა ანაშაბისგან სურს შექმნას ბლოკი „მხელათუა უღვაც მინებას დამჩჩეს საშუღამილა“ ... და უამაზურად ყირამალა „გოგამიო“ უნდა

გაღმოცოდეს ოკეანეს, რომ შიღელ მხოლოდის წაებოტირის ეს ინკე — დოლარის გულა — მისთვის ირგებდა, ფაბიფუზობის და ოდღის იწურავს. ფრინველიდა, უჩინეო უამაზობა, ვნახათ რომ სძლიოს წინასწარობამ და იმ ფსეკრში გაღაუფლოს, სიღაც „დურეს“ და „ფოურების“ კულები ცურავს.

ახალი მრავლება

1. კომპონიტორმა ბინა დაცალა და სლის ზატრონზე მეტად მდებურებს უსარდლითა.
2. ამინდის ბიუროს რომ სხხურავი ჭებიდეს, დარს და ავადარს სწორად შეეკობდა.
3. გოჭის ჭეივილი არ უყარგოდა და მდრინსიტობას იჩემებდაო.
4. გაჭირებუბა მიჩეჩე და ესტრადას გიწვინებო.
5. კამეიდელეს რომ წინამი თეთით დაავლებებ, ინსექტორის მაძინ შეეძინებდაო.
6. თავმჯდომარეს უთქვაჰს: ქარის მოტანინდ ბესეს, ქარის წაღვრელი მირჩეენია, ცოტეს მაძინ გადაეპაღებო.

შეყრება მიამ

ნახ. დონისა

— მარო ამ საღამოს „კაქ“ ფონის კონცერტია, ხელსაწყოები მოამზადე, რომ იცო ხელად რამდენი უფრდხხედილი მოვა...

იოხე და რა ამბები გავიეს... თორმე შეიდი ათისხე შეტე ფერი ყოფილა ბუნებაში. შედილია შენ ჩამოთვლილი ვეფლა ფერი ში და ამაშია საჭმე... ამა, დავიწუთი დათავადერება! დავიწუთი ანთიოხი თან გვერდითი მომეფიდა, თან შიხინდა. მისი ახრა ცალიასავალი სტრუდა სავრდებე საგანე.

გამიწველა სურათის დათავადერება, მაგრამ ანთიოხს უარი ვერ ვუთხარი. ეს კი განკარგობდა და მე ოღვი აშერა მისი სიტყვები.

ერთ სურათს წავაწვილი ვკითხე ანთიოხს ვისი სურათია შენი.

— ვისი სურათია? — ჩაფურცდა ანთიოხი და სურათის ჭეიმი კიდურს დააკვირდა. მაგრამ სურათის ეჭმი კიდური ჩარბოში რინად იყო ჩასული და ატურის სახელი არა სჩინდა.

— ვკითხე ჩვენს მხატვრებს, მათ ვიფიქრებთ, — მიასსება ანთიოხმა.

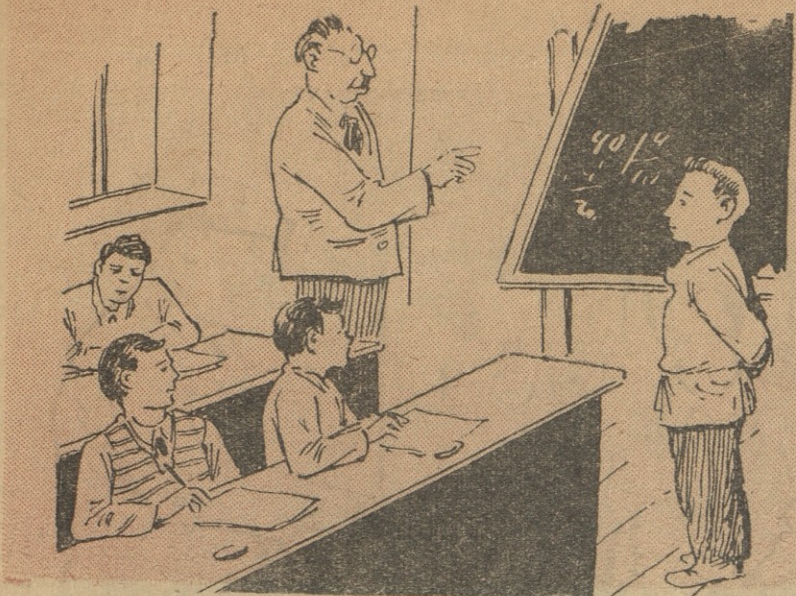
გაყოფინდა რომ გამოვიფიქრე, ანთიოხი კარებამდე გამომყვა და ფერი ჩამოჭირულა:

— ხელი თუ არ შემიწაღეს, ინტრიგა თუ არ მიშეწიფეს, მე აქ დიდ საჭმეს გავაკეთებ, რამდენი მასალა საწოვრი და ეს სულ ჩემს კიდურხეა...

3.

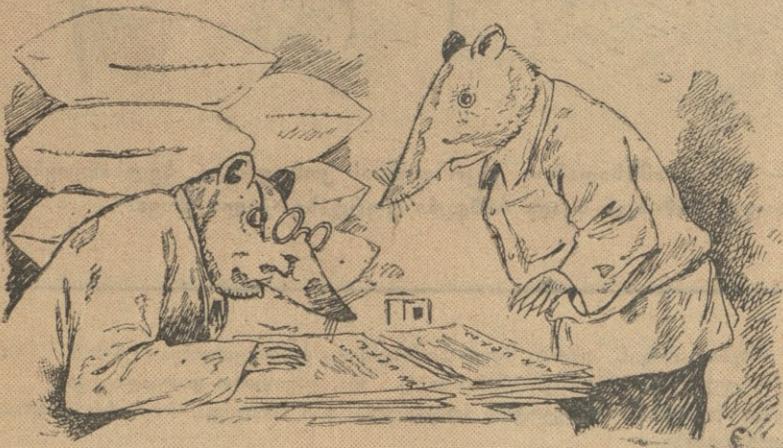
ამას წინათ ერთ მილიონერ კოლმურებთან მი ვიყავი. დათავადერებე სავე ზღვლები, ცლები, საშეთვლელი, სახეშეო ბაგა, ფრინველი. მფრინველების ფრმათთან რომ შევიდქი, ისევ ნაწიში ხმა მომეგება:

- ჭამებს ათავიობრებ?
- შეიხედ, ისევ ჩემი ნაწიში ანთიოხი მიღინის.
- ახლა კოლმურების ხაბთ გეშობა, — მიოჩნა ანთიოხმა. — იცი, რა საინტერესოა ქაშეების ცხოვრება? ან რა დიდი მნიშვნელობა აქვს ქაშაშია ანთიოხის ცხოვრებაში? ჩემს ხაზსსულად ავფილა ჭეინად კოლმურებთან მფრინველების ხაბთ წარჩბის. თანამი ფილა კამიოდან ნახეკარი დათავადერებო იყო მოუფიქრებლობა გამო. გამოვიწუთე დეტაქში, ჩავატრეთ თბილისურბა, ეს იგი ცვლის გავსებში სიტხე გავაკეთე კარგი ბუნდესი, ჩავდარიო თოვა, გავასუსთოვე ვერბა, გავაძლიერე ვევა. მოვახადინე გარღვევის ლიფადიკა. იმბატ კერების დებამ და შირიგეთა კარებში გავთვლი. ახა, ვეფლაფერი მონდომებამაე დათავადერებულო, თუ შიინდობე გავაეთებ ანთიოხისმა მიიგე-მოიხედა და ჩერხელი მიოხბა:
- თუ ხელი არ შემიწაღეს, თუ ინტრიგა არ მომიწვეს, აქ დიდ საჭმეს გავაკეთებ... სხვა ფონის დათავადერებულად რომ გადავიდეთ, კოლმურების თავედომარემ ჩაიწინა და მიოხბა:
- თქვენი ნაწიში ვეფლა ანთიოხი და გეცოდინებამ მისი ნაწიში. ვეფლან ინტრიგა ვეფლანდა, ვეფლა თავისი ჭეინი. ვერ ვიფიქრებ, რომ ვეშობა არ შეეფილა, მაგრამ დათავადერებულო ჩემს მიწით არვიც ეწინდება და თვითონაც ვეფლოს, სხვადასე ვეფლებს. ნამდვილი მარეულებლა...
- მე და თავმჯდომარემ ერთად ათავიობრებთ.

ნასწავლებელი—ნავთლულიდან გამოვიდა მანქანა 60 კლმ. სიჩქარით საათში. მეორე მანქანა გამოვიდა დიდუბიდან 70 კლმ. სიჩქარით საათში. მანძილი მათ შორის 15 კილომეტრია. სად შეხვდებიან მანქანები ერთმანეთს?
მოსწავლე—ავტონისპექციაში, მასწავლებელს.

მოსადიდელი შემთხვევა

— რა ღმერთი გაგიწყრა, ბიძიკო, წინათ დღეში ახი გრამი შაქარი გყოფნიდა, ახლა ერთ კილოგრამს შაქარს გაკმევს!
— ეჰ, რას იზამ, შაქრის ფასმა დაიკლო, თორემ მაღაზიის გამგის მადას კი არ დაუყლია!

უცხოეთის ქაონკა იმიგრანტის ხელოვნება

იაპონიის პრესამ დიდი აღფრთოვანებით აუწყა მსოფლიოს იმპერატორ ხიროხიტოს იშვიათი ნიჭიერება. „ღმერთების შთამომავალი“ თურმე დიდი ხელოვანი ყოფილა... ფეხის თითებით მარაოს ალებასა და დარხევასი. ეს მაღალი ხელოვნება, როგორც იაპონური გაზეთები იუწყებიან, მეტად ძნელი დასაუფლებელი ყოფილა და მთელს იაპონიაში თურმე მხოლოდ სულ რამდენიმე კაცს შეუძლია გაუტოლდეს „მის უდიდებულესობას“.

მაიმუნები და კაპიტალისტები

ამერიკის ერთ-ერთი უნივერსიტეტის ფსიქოლოგიის პროფესორ ბიჩს ჩაუტარებია ცდები მაიმუნებზე. როგორც პროფესორი ბიჩი იუწყება, „მაიმუნებს შორის შეიძლება ფულისადმი სიყვარულის აღძვრა და ზოგიერთი მაიმუნი ამ მხრივ პირდაპირ კაპიტალისტების ჩვევებს ამჟღავნებს“.

ღვინო და კინო

დასავლეთ ევროპის ქვეყნებში უკანასკნელ დროს ძალიან გაბზირდა კინოფესტივალები, როგორც საერთაშორისო, ისე შინაურული. ფესტივალის ორგანიზატორები კინოხელოვნების ინტერესებს ადვილად ათანხმებენ თავიანთ კომერციულ ინტერესებთან.

მაგალითად საფრანგეთის ერთ-ერთ ქალაქში ჩატარდა ფესტივალი კინოსი და... ღვინისა.

ამ უცნაური ფესტივალის ორგანიზატორები, მათივე სიტყვით, „მიზნად ისახავდნენ ხელი შეეწყობათ კინოს განვითარებისათვის და ფართო საზოგადოებაში ადვილობრივი ღვინის პოპულარიზაციისათვის.“

ერთხელ კომპოზიტორი ფრანც ლისტ კონცერტზე გამოვიდა, რომელიც ჩელოს დამკვრელთან. პარტნიორი ისე ცუდად უკრავდა, რომ გამოჩენილი კომპოზიტორი შეეცადა თავისი შესანიშნავი აკომპანიმენტით ჩაეხშო მისი ჩელოს ხმა.

— რას შერებით, მასტრო?— მიმართა მან ლისტს,— მე თვითონ არ მესმის ჩემი ჩელოს ხმა.

— ო, თქვენ ერთადერთი ბედნიერი ადამიანი ხართ ამ კონცერტზეო,— მიუგო ლისტმა.

აკსამითი უბნისხვა

ერთხელ ღომონოსოვი შეხვდა უნიჭობით ცნობილ პოეტს ტრედიაკოვსკის, რომელსაც ქათობის ჭიბიდან ხედთნაწერების მთელი დასტა მოუჩანდა.

— კარგია, რომ ყველანი გიცნობენ, როგორც პოეტს, თორემ უმადვე მოგპარავდნენ მაგ ქალაქებსო,— უთხრა მან ღომილით.

ლორები იძვებიან

ერთხელ ერთი გაბლენძილი მოხვეე ცირკში შედიოდა თავისი ჩასუქებული ცოდით. მან სადაროსთან მდგომს, ცხოველების ცნობილ მწვრთნელს ანატოლი დუროვს უკადრისად ჰკითხა:

— მითხარით დღეს ღორები ხომ გვეყოლება ცირკში?

— როგორ არა, თუ აიღებთ ბიღეთებს და შემობრძანდებით, ღორები გვეყოლება.— მიუგო ღომილით დუროვმა.

წინდახეული გაუკაცბელი

ნახ. გ. ფირცხალავასი

— რატომ არ გინდა დღეს სიმფონიის მოსასმენად წამოსვლა?
— იმიტომ, რომ ხვალ ნერვების ექიმთან წახვლა არ მინდა!

დედა—ამ ზღაპრის მთავარი გმირი, შვილო, რევაზია... მამა - რევიზია?! ნატო, რამდენჯერ მითქვამს, ბავშვს საშინელ ზღაპრებს ნუ უამბობ მეთქი!..

ამხ. ნიანგო!

დაბეჯითებით გთხოვთ გვაცნობოთ შეიძლება თუ არა ჯერ წიგნი გამოსცეს გამომცემლობამ და ერთი წლის შემდეგ მისი ყდა.

ეს საკითხი დიდ დავას იწვევს ამხანაგებს შორის და თუ ახლავე არ იქნა გარკვეული, შეიძლება შემდეგში მთელი კვლევა-ძიების საგანი გახდეს.

საქმე ის არის, რომ გამომცემლობა „ტექნიკა და შრომა“ გასულ წელს გამოსცა მიხელსონის ფიზიკა, ნაწილი III. წიგნის თავფურცელზე გამოცემის თარიღად 1946 წელი აღნიშნული, ხოლო ყდაზე 1947 წელი. გამომცემლობისათვის ეს პირველი შემთხვევა არ არის და ამიტომ დიდ გაუგებრობას იწვევს.

ზოგიერთი ამხანაგი ამტკიცებს, რომ აქ მხოლოდ გამომცემლობის მუშაკთა არითმეტიკის უცოდინრობასთან გვაქვს საქმეო, რადგან ისეთი გამომცემლობა, როგორც „ტექნიკა და შრომა“, მარტო სახელწოდების მიხედვით რომ ვიმსჯელოთ, არც ტექნიკას დააკლებდა და არც შრომას გამოცემულ წიგნსო.

ზოგიერთი კი იმ აზრისაა, რომ ასეთი უბრალო ყდის დაბეჭდვას, რა თქმა უნდა, ერთ წელზე მეტიც დასჭირდებოდაო.

პატივცემულო ნიანგო, გთხოვთ დაგეხმაროთ ამ სადავო საკითხის გადაწყვეტაში.

ნ. ნუკრიძე

გამიჯნუკებული ნოქარი

ბარისაზოში ნოქრად გვყავს ვანო, ვაჟაკად ცნობილი, მაღაროს უხის ნესტანი— ტრფობით გულს ლახვარსობილი.

ხშირად იბარებს—მნახეო, შენთვის დავტოვო საქმენი,— მომხმარებელმა მიცაღოს,— განა თუ არი სათქმელი?

აუგად არავინ უთვლის, როცა ნახულობს სატრფოებს, ენატებილია, „მოგვხიბლა“ მის სიტყვამ შესაფერისმა, სულ მაღაროში რა უნდა, ყურს მაინც არავის ათხოვებს!

არავის არ მოიმდურებს, ყველას უძახის: „ჩვენი ძმა!“ ხანდახან კიდევ გამართავს მაღაზიაში ქვიფსა.

ბიჭო, უფროხილდი ხვესურვით არსად დაგბინონ ბზიკებმა, თუ სადმე წამოგსივინენ, მაღაროს გასცდე იქნება.

ნიკაპლი არაბული.

ეს მოხდა 1943 წლის 22 იანვარს, მოქმედებდა

როგორც კი ოდნავ შებინდა, სერჟანტმა ხიდისკენ მომავალი მხიარული ქალები შენიშნა. თეთრ თავსაფარწაკრულნი, ჩითის კაბებში გამოწყობილნი თავჩალუნულნი მოაბიჯებდნენ. მზესუზირას შეექცეოდნენ. ჩრდილოეთ-კავკასიის მთებიდან გამოპარული ცივი ქარი ურხევდათ გადმოყრილ გრძელ თმებს.

ხიდამდე სამოცი ნაბიჯი დარჩა.

ქალები ტომრებსა და ფუთებს მალიმალ ისწორებდნენ. სერჟანტი ფრუიძე ბუჩქნარებში გზის ნაპირებს მალულად გაჰყვა, დრო და დრო გადარბენით გასცდა ხიდს და დაიწყო თვალთვალი... ქალები ახლოვდებოდნენ და უკვე ჩუმად ბუტბუტებდნენ.

— კაცო, ე რამოდენა ბიჯებს ადგამს, ა?—გაიფიქრა მებრძოლმა ხიდიკრელმა და წინა ქალს დააკვირდა.

— ალბათ გერმანელი პირძალლი ავაზაკები თუ აედევნენ და შეაშინეს!—მიუგო მეორემ და თვალი გაუსწორა ბებრუხუნა ქალს.

— ბიჭოს, დააცა... მანდ სხვა ძაღლის თავი მარხია,—სთქვა ფრუიძემ და მებრძოლს თვალმოკუტულმა შეხედა, რალაც ანიშნა.

— სდექ! საით მიბრძანდებით ქალიშვილო?—შესძახა სერჟანტმა პირველს.

დედაკაცმა ამოიხრა, ტომარა მოიხსნა და თოვლიან გზაზე დაეცა.

— ხელები მაღლა!—დაჰკვილა ფრუიძემ.

— რუს, ზდავია...—დაიღრიალა ბებრუხუნამ და მოკიდებულ ფუთიდან აგტომატი მოიმარჯვა. ბუჩქებიდან კი ხელის ტყვიამფრქვევი უმაღლე აკაკანდა.

ათი „ქალი“ იქვე ჩაეკეცს. დანარჩენები კაბამოკარწახებულნი ღრიალით გარბოდნენ უკან.

ა. გოცირიძე

ჩანაწერი ვადუონით საუბრისა

ახალციხის რაიონის ჯანმრთელობის განყოფილების გამგეს იაკობ ნესტორის ძე ხითარიშვილს შეთავსებით პოლიკლინიკის, ყელყურის კაბინეტის გამგის პოსტები და საავადმყოფოს ქირურგის თანამდებობაც უკავია. ამის გამო თავის ადგილას მისი ნახვა ძალიან ძნელია, სამუშაო საათებში ხშირად კერძო პრაქტიკაზე დადის და ავადმყოფებს თავის საკუთარ ბინაზე მკურნალობს.

ქვემოთ ვათავსებთ ხითარიშვილთან ტელეფონით ჩემი გამოსაუბრების ნაწყვეტს:

- ალო, შემაერთეთ ჯანგანის გამგესთან.
— ჯანგანი გისმენთ.
— ამხანაგი ხითარიშვილი ბრძანდებით?
— ხითარიშვილი გნებავთ?—დარეკეთ პოლიკლინიკაში.

— ალო, პოლიკლინიკა? სთხოვეთ ამხ. ხითარიშვილს.

— თუ ყელი ან ყური გტკივთ, ამხანაგო, მიაკითხეთ მას ყელყურის კაბინეტში.

— რომელ საათზე იქნება იქ, ვერ მეტყვიო?

— დღის 12, ან 1 საათზე, თუ კერძო პრაქტიკაზე არ იქნა წასული.

— დიახ, დიახ, ყელყურის კაბინეტია. იაკობ ნესტორისი გნებავდათ? აქ იყო რამდენიმე წუთით. კლიენტებს აქ მიდებოდა სასტიკი უარი უთხრა და ეს-ესაა საჩქაროდ წავიდა.

— სად შეიძლება ბოლოს და ბოლოს მისი ნახვა? მძიმე ავადმყოფი გვყავს...

— რაო, მძიმე ავადმყოფი გვავთ? მაშ გეტყვიო მისი ბინის მისამართს (მაღარიხი თქვენზე იქნება, იცოდეთ!)... მიბრძანდით იქ. კლიენტები იქ არიან წასული. იაკობ ნესტორისი სინიღისმა შეაწუხა და სამუშაოდან მათ საშუალოდ გაიქცა ოთახში.

არ მეჯერა გავიწილი, მაგრამ როცა ტელეფონით გადმოცემული მისამართით ხითარიშვილის ბინას მივადექი, ფაქტებმა დამარწმუნეს: დღისით, მზისით ი. ხითარიშვილის ბინასთან კლიენტები ფუტკარივით ირვოდნენ. იაკობ ნესტორისის მაგიერ მე დამიწყია სინიღისმა ქენჯნა.

ი. დეგციხელი

ქოფაკები კბილს იღესენ
და უღრენენ გოლიათს,
ბინძურ თათის ფართიფურთით
შეაკრთობენ ჰგონიათ!

ის შავ ხროვას ღიმილს დასცქერს,
ვით დევგმირის წესია:
იცნობს, მსგავსი ნაგაზები
ბლომად გაუსრესია.

სარედაქციო კოლეგია: ი. გრიშაშვილი, კარლო კალაძე, უჩა ჯაფარიძე, ს. შაშალიშვილი, გ. აბაშიძე (პ/მგ. რედაქტორი),

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28. ტელ. 8-10-49

სელმოწ. დასაბ. 1948 წ. 1/III. ტ. პ. ბერიას სახ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“ ლენინის, № ქ. 28 გამოც. № 13 შვკ. № 356 ტირ. 7500 უფ 01077